

[Thorndahl]

lov. På denne baggrund er det påfaldende, at der fra næsten alle partiers side under udvalgsarbejdet og under førstebehandlingen her i salen har været rejst så megen kritik af miljølovens administration.

Der er her i folketinget tilsyneladende et klart flertal bag den vurdering, at man administrativt og også i høj grad fra ministeriets side er gået væsentligt ud over de rammer, der i miljøloven er sat for administrationen. Pedanteri, principrytteri og for almindelig sund fornuft helt urimelige afgørelser er desværre ikke ualmindelige. Hermed er man fra administrationens side med til at lægge den miljølovgivning for had, som der både politisk og i befolkningen er bred dækning for.

Udvalget, bortset fra socialistisk folkepartis medlem, har derfor meget stærkt – man kan måske sige for et folketingsudvalg usædvanlig stærkt – opfordret miljøministeren til at bringe alle disse forhold i orden ved en kritisk gennemgang af de eksisterende administrative bestemmelser.

Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget har efter en række samråd med miljøministeren fået det indtryk, at ministeren meget energisk vil arbejde for, at miljøloven fremover bliver administreret på en væsentlig mere hensigtsmæssig og fornuftig måde, og under indtryk heraf har fremskridtspartiet begrænset de ændringsforslag, vi overvejede at stille, til de 5, der er i betænkningen. Vi håber selvsagt stærkt, at miljøministeren i praksis kan og vil leve op til den tillid, vi hermed har vist.

Med hensyn til ændringsforslagene skal jeg gøre følgende bemærkninger.

Ændringsforslag nr. 1 drejer sig om renovationsafgiften. Vi finder det ganske urimeligt i et retssamfund, at husstandene over ejendomsskatterne skal pålægges eller kan pålægges afgifter, der ofte kan være 10 gange større, end hvad der svarer til omkostningerne ved renovationsbortkørslen – en fremgangsmåde der jo i særlig grad kan ramme landbruget. Vi finder en sådan afgiftspålægning stridende mod almindelig ret og rimelighedsopfattelse, og vi må meget stærkt anbefale tinget at stemme for ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 4 stillet af det konservative folkeparti og centrum-demokraterne vil fremskridtspartiet stemme imod. Ændringsforslaget vil bevirke, at en førstein-

stansmyndighed, hvis afgørelse er indanket for en højere myndighed, selv kan afgøre, om anken har opsættende virkning for et byggeris påbegyndelse. Fremskridtspartiet finder, at denne fremgangsmåde strider mod helt elementære retsbegreber.

Det af os stillede ændringsforslag nr. 6 medfører, at lovforslagets § 1, nr. 1, der drejer sig om en ny og betydeligt mere detaljeret formulering af miljøbeskyttelseslovens § 27 om betalingsregler, sættes i kraft ved lovens bekendtgørelse i Lovtidende. Retstilstanden inden for dette område er i forvejen meget kompliceret. Vi har gældende betalingsvedtægter udarbejdet med hjemmel i vandløbsloven. Vi har vedtægter udarbejdet med hjemmel i den gældende miljølov. Nu vil man altså forvirre begreberne yderligere ved at vedtage nogle nye bestemmelser, om hvilke man ikke engang ved, hvornår de sættes i kraft og efter hvilke overgangsregler. Denne ikrafttrædelsesusikkerhed er efter vor opfattelse unødvendig på baggrund af ministerens egne bemærkninger til lovforslagets § 2, der siger, at ændringerne af lovens § 27 ikke vil indebære, at allerede gældende betalingsregler skal tages op til revision. Vort ændringsforslag vil skabe klarhed både for borgerne og administratorerne, og vi skal derfor anbefale folketinget at stemme for ændringsforslag nr. 6.

Med hensyn til de af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag nr. 2, 3 og 5 gælder, at vi gennem udvalgsarbejdet helt klart har fået dokumenteret, at miljøbeskyttelsesloven i helt afgørende grad har forringet borgernes retsstilling i forhold til vilkårene, der var gældende under vandløbsloven.

I en tid, hvor man i miljøbeskyttelsesloven og i mange andre lignende love taler om nærdemokrati, borgermedindflydelse, det nære samfund osv., osv., finder vi det urimeligt, at den administrative praksis inden for miljølovens område er blevet sådan, at borgere og virksomheder i ankesager, hvor de over for kommunen objektivt har ret, ikke får ret, hvis primærkommunen eller amtsrådet af en eller anden grund har valgt en miljømæssigt og økonomisk dårligere løsning.

Det kan simpelt hen ikke være rigtigt i et retssamfund. Når man har et ankesystem som det, vi har i miljøbeskyttelsesloven, så må det – ligesom forholdene er i dag – være sådan, at borgerne får ret, når de har ret.